

ת"ד (עכו) 2025-11-22 - חתאם אבו רומחין נ' מדינת ישראל

ת"ד (עכו) 2025-11-22 - חתאם אבו רומחין נ' מדינת ישראלשלום עכו

ת"ד (עכו) 2025-11-22

חתאם אבו רומחין

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[28.01.2025]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

לפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ");

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקשת ניתן ביום 7.1.2024 (להלן: "פסק הדין");
הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 17.1.2025.

דין ומסקנות

המסגרת הנורמטיבית לדין בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדין;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

לאחר שענייני בנימוקי הבקשה ותגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות. תחילה, יצוין כי מעיון בתיק בית המשפט עולה כי העתק של פסק הדין אשר ניתן בהעדר המבקשת נשלח למענה

אולם אישור המסירה מיום 25.1.2025 חזר בציון "סירב לקבל - הודבק"; הדבר מהווה המצאה כדין ומשכך

המבקשת לא עמדה בסד זמנים הקבוע בחוק לצורך הגשת הבקשה לביטול פסק הדין אשר ניתן בהעדרה.

די היה בחריגה זו כדי להביא לדחיית הבקשה על הסף, אולם מטעמי זהירות, בחנתי את טענות המבקשת גם לגופן.

עיון בתיק בית המשפט מעלה כי המבקשת זומנה כדין לישיבה מיום 07.01.2024 ואישור מסירה מיום 31.10.2023

חזר בציון "סירב לקבל - הודבק"; לא יכול להיות חולק על כך כי הדבקה מהווה המצאה כדין על פי הוראות החוק,

ולפיכך אין ממש בטענת המבקשת לפיה אישור המסירה אינו נושא את חתימתה. אדגיש כי בהעדר ראיה ראשונית

כלשהי המפריכה את חזקת התקינות המינהלית, הרי שאין עילה להניח כי אישור המסירה לוקה באי חוקיות כלשהו.

עוד אני רואה להפנות ללעפ"ת 25991-10-22 איזגיאייב נ' מדינת ישראל (15.12.2022) שם נקבע כי:

"אם נקבל באופן אוטומטי כל טענה בעלמא כי "לא קיבלתי את הזימון" או כי "אם הייתי מקבל את הזימון הייתי

מתייצב לדין", מבלי לתמוך טענה מעין זו בראיות או בהסברים מניחים את הדעת, נימצא חוטאים לרציונל שמאחורי

הסעיף האמור, על כל המשתמע מכך."

באשר לעילת עיוות הדין, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בענייננו.

המבקשת העלתה טענה כללית לפיה היא כופרת בביצוע העבירות, אולם לא פירטה כלל את כפירתה; ברע"פ

8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018) נקבע זה מכבר כי בעל דין הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש

לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

שקלתי גם את טענת המבקשת לפיה דחיית בקשתה תביא לפגיעה ברישיונה ופרנסתה בהיותה אמא יחידנית אולם גם

טענה זו אינה מבססת עיוות דין; ודי להפנות שוב בעניין זה לרע"פ סאלם אשר צוטט לעיל.

לסיכום, משלא התקיימה סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקשת לדין ולא שוכנעתי כי קבלת הבקשה הינה חיונית

למניעת עיוות דין, אין מקום להיעתר לבקשה.

הבקשה נדחת ללא צורך בקיום דיון במעמד הצדדים (עניין איטליא).

המזכירות תמציא העתק החלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.
ניתנה היום, כ"ח טבת תשפ"ה, 28 ינואר 2025, בהעדר הצדדים.